

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. M.**, narozený X
bytem X

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 6. 8. 2025,
č. j. 10.01-000371/25-0003

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předseda České advokátní komory rozhodl, že žalobci se advokát k poskytnutí právní služby bezplatně dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) neurčuje. Předseda České advokátní komory nevyhověl žalobcově žádosti o určení advokáta ze dvou důvodů - jednak shledal, že žádost je zjevně bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva (§ 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii), a dále žalobci vytkl, že neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně (§ 18c

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 5 věta první zákona o advokacii). Žalobce s těmito závěry nesouhlasí, považuje napadené rozhodnutí za vydané v rozporu se zákonem a domáhá se jeho zrušení.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žádostí ze dne 4. 7. 2025 (dále jen „žádost“) žalobce požádal žalovanou o určení advokáta k zastoupení před Ústavním soudem v řízení o ústavní stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025, sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025. Tímto usnesením krajský soud potvrdil a) usnesení soudního exekutora Mgr. Petra Jaroše, Exekutorský úřad Chrudim ze dne 5. 2. 2025, č. j. 129 EX 5444/24-29, jímž soudní exekutor odmítl návrh žalobce na odklad provedení exekuce, a b) usnesení téhož soudního exekutora ze dne 19. 2. 2025, č. j. 129 EX 5444/24-30, jímž soudní exekutor zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů.
3. Předseda žalované s poukazem na celou řadu rozhodnutí Ústavního soudu dospěl k závěru, že lze mít důvodně za to, že žalobce bude se svou ústavní stížností zjevně neúspěšný, neboť návrhy na odklad exekuce a ustanovení zástupce podal za situace, kdy sám dobrovolně na výzvu exekutora svůj dluh v plné výši zaplatil, čímž byla exekuce provedena a skončena. Za této situace nemohl být úspěšný ani se svým odvoláním, což mu muselo být od počátku jasné. Exekuce byla nadto vedena toliko pro částku 2 565 Kč s příslušenstvím, a jedná se tak o tzv. bagatelní nárok, u něhož je ústavní stížnost s výjimkou extrémních případů flagrantních pochybení s intenzivními reálnými následky do sféry určité osoby vyloučena. Požadavek žalobce na určení advokáta tudíž představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
4. Předseda žalované rovněž poukázal na to, že ze žádosti a jejích příloh vyplývá, že žalobce byl v evidenci Úřadu práce od 1. 1. 2022 do 21. 1. 2025, tj. k datu vystavení potvrzení. K rukou psané poznámce „dosud“ (na vystaveném potvrzení) nemůže být přihlédnuto, neboť byla dopsána až po vystavení potvrzení. Evidence žalobce na Úřadu práce ke dni podání žádosti ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla doložena. Z předloženého rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 7. 2024 vyplývá, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 35 %. Ve zbytku je tedy schopen výkonu práce, což nečiní. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že práce není schopen. Nepředložil ani důkazy, jimiž by prokázal, že jím označené výdajové položky ve výpisech z bankovního účtu jeho přítelkyně se skutečně vztahují k jeho osobě. Stejně tak nedoložil ani tvrzené výdaje za energie, půjčky od přítelkyně a rodičů a celkové dlužné výživné. Žalobce tedy neprokázal, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně.

III. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě uvedl, že sáhodlouhou a patrně zcela nesouvisející, čistě právní argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nechápe, a to kromě dvou bodů. Nesouhlasí s tím, že by se z jeho strany jednalo o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva. Všechny úvahy a fakta uvedená v odůvodnění jsou podle něj irelevantní, neboť vycházejí z jiných soudních řízení a ničeho na tom nemění ani právní názor žalované, která není soudem. Pokud je mu vytýkáno, že něco dostatečně nedoplnil či netvrdil nad rámec tiskopisu žádosti, měl k tomu být ze strany žalované vyzván a poučen, což se však nestalo. Žalobce tak nevěděl, co bude pro posouzení jeho žádosti stěžejní. Nesouhlasí s tvrzením, že je schopen práce. Pro tento závěr nemá žalovaná jakékoliv důkazy a on sám

netuší, co by měl tvrdit či doložit, aby mohla dojít k závěru opačnému. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí prohlásil za nezákonné a zrušil ho.

IV. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a k prvnímu důvodu neurčení advokáta, tedy zjevně bezdůvodnému uplatňování práva, uvedla, že pokud žalobce žádal o odklad exekuce či o ustanovení zástupce za situace, kdy exekuce byla provedena na základě jeho vlastní dobrovolné úhrady a ani odvolacím soudem mu nebylo vyhověno, není zřejmé, čeho by hodlal v ústavním přezkumu vůbec dosáhnout. Navíc předmětem exekučního a předchozího nalézacího řízení byla bagatelní částka, byť s příslušenstvím. Pokud jde o druhý důvod nevyhovění žádosti, žalovaná odkázala na obsah správního spisu. Závěrem podotkla, že žalobce neuvedl nic konkrétního, co by svědčilo o tom, že jeho žádost není případem zjevně bezdůvodného uplatňování práva, nebo že přehledně obsahovala jeho osobní, majetkové a příjmové poměry.

V. Ústní jednání před soudem

7. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 23. 4. 2026, účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na žalobu a dále uvedl, že k hodnocení úspěšnosti jeho ústavní stížnosti je povolán výlučně Ústavní soud a nikoliv žalovaná. Ta by mohla rozhodnout o neurčení advokáta pouze tehdy, pokud by ústavní stížnost byla zjevně nepřipustná. Nad rámec námitek uplatněných v žalobě žalobce při jednání vytkl žalované, že v napadeném rozhodnutí nebyl při hodnocení jeho majetkových poměrů zohledněn vliv vyhlášených exekucí, kdy mu bylo zakázáno disponovat s majetkem, a přihlédnuto nebylo ani k jím předloženým soudním rozhodnutím, která akceptovala jeho neutěšenou majetkovou situaci. Dále žalobce zpochybnil pravdivost závěru Krajského soudu v Plzni, že částku vymáhanou v exekučním řízení uhradil. K dotazu soudu upřesnil, že celková vymáhaná částka ve výši 9 814 Kč sice zaplacená byla, ale zaplatila ji jeho přítelkyně jako „zálohu exekuce“. Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025, sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025 je tedy podle žalobce nesprávné, stejně jako obě usnesení soudního exekutora, která byla tímto usnesením soudu potvrzena.
8. Žalovaná při jednání odkázala na své písemné vyjádření k žalobě a zopakovala, že žalobce se mýlí v názoru, že jí nepřísluší posuzovat zjevnou bezdůvodnost ústavní stížnosti. V usnesení, proti němuž žalobce brojil ústavní stížností, dospěl Krajský soud v Plzni k jednoznačnému závěru, že exekuce skončena z důvodu zaplacení vymáhané částky. V návaznosti na toto zjištění krajský soud konstatoval zjevnou bezúspěšnost žalobcova počínání spočívajícího v podávání návrhu na odklad exekuce a návrhu na ustanovení zástupce. Žalovaná podotkla, že usnesením sp. zn. III. ÚS 2289/25 ze dne 4. 9. 2025 Ústavní soud žalobcovu ústavní stížnost odmítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
10. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
11. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c.

12. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
13. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí žadatel přiložit doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele v případě žádosti o poskytnutí právní služby bezplatně, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komorě sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.
14. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
15. Podle § 55a odst. 1 zákona o advokacii ve věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 13, § 15 odst. 4, § 18, 35, § 36 odst. 3, § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, 49, § 51 odst. 2, § 80 až 93, § 100 až 129, § 131, § 133, § 137 až 139, § 152 a 178 správního řádu se přitom nepoužijí.
16. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Protože předseda žalované neurčil žalobci advokáta hned ze dvou důvodů (zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva a současně neprokázání toho, že příjmové a majetkové poměry žalobce odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní službě bezplatně), byl by soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit pouze v případě, že by v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30, bod 14).
18. Jako první důvod nevyhovění předseda žalované v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobcova žádost představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Předseda žalované v této souvislosti shrnul obsah usnesení Krajského soudu v Plzni, které žalobce hodlal napadnout ústavní stížností, a připojil úvahu o postavení a roli Ústavního soudu a chápání pojmů *zjevné neúspěšnosti* a *zjevně bezdůvodného uplatňování práva*. Dále uvedl, že jelikož návrhy na odklad exekuce a ustanovení zástupce byly žalobcem podány za situace, kdy sám dluh zaplatil, čímž byla exekuce skončena, neměl by ani Ústavní soud důvod zhodnotit situaci jinak a vyvodit jiné závěry, než k jakým dospěl Krajský soud v Plzni. Ústavní stížnost by nemohla být úspěšná ani proto, že předmětem exekučního řízení byla tzv. bagatelní částka, u níž běžně nelze shledávat porušení základních práv a svobod.

19. V § 18c odst. 5 zákona o advokacii zavedený legální pojem *zjevně bezdůvodné uplatňování práva* vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30. V něm tento pojem v podstatě postavil na roveň kategorii *zjevné neúspěšnosti návrhu* podle § 36 odst. 3 s.ř.s. při rozhodování o žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků a návrhu na ustanovení advokáta v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud vyložil, že „[p]odstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.“ S ohledem na věcnou souvislost mezi § 36 odst. 3 s.ř.s. a § 18c odst. 5 zákona o advokacii konstatovanou výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu je namístě zmínit také následující závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105: „[z]jevná neúspěšnost návrhu by však podle názoru Nejvyššího správního soudu měla být zjiitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování (např. opožděnost kasační stížnosti).“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 6. 2006, č. j. 3 As 26/2006-69, v jehož rámci zjevnou neúspěšnost návrhu vymezil takto: „Závěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu by si byl soud prvního stupně oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná. Pokud však byla podaná kasační stížnost včasná, přípustná a stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebylo možné dospět k závěru, že kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná, neboť Městský soud v Praze nebyl oprávněn činit si závěr o vlastním právním posouzení věci, které bylo kasační stížností napadáno.“ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72 pak uvádí, že: „Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjiitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.“ Nejvyšší správní soud tedy zastává názor, že zjevně bezúspěšným návrhem, resp. též zjevně bezdůvodným uplatňováním práva mohou být situace, kdy se osoba svým návrhem sice snaží domoci určitého procesního výsledku, ovšem činí to za takových podmínek, které úspěšnost této procesní aktivity už na první pohled negují.
20. Pojem *zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva* je však nutno vykládat úžeji v situaci, kdy se žadatel domáhá určení advokáta pro podání ústavní stížnosti. Ústavní stížnost je totiž pro žadatele poslední možností, jak hájit svá práva zasažená předchozím postupem orgánů soudní moci, pomocí prostředků procesní obrany. Platí přitom, že v řízení před Ústavním soudem se účastník nebo vedlejší účastník může dát zastupovat pouze advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy (srov. § 72 odst. 3 a § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Neurčení advokáta k podání ústavní stížnosti tedy může pro žadatele znamenat porušení práva na přístup k soudu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na právní pomoc zaručeného v čl. 37 odst. 2 Listiny tím, že žadateli znemožní efektivně hájit svá práva u Ústavního soudu. Soud v tomto ohledu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 4 As 168/2024-44, kde je uvedeno

následující: „[r]ozhoduje-li žalovaná (Česká advokátní komora) podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii o určení advokáta k poskytnutí právní služby, která má spočívat v zastupování osoby v řízení před Ústavním soudem, její úvaha, zda ve věci jde o „zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva“ ve smyslu § 18c odst. 5 tohoto zákona, nemůže nabravit věcné posouzení Ústavního soudu. Nevyhovět žádosti o určení advokáta lze jen při zjevné neexistenci procesních předpokladů řízení o ústavní stížnosti (např. při její zjevné opožděnosti nebo nepřípustnosti) nebo jde-li z hlediska rozhodných skutkových okolností o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou a vyslovený právní názor Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost mohla být shledána důvodnou. V pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch určení advokáta. Je naopak nerozhodné, že k věci existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, má-li být účelem určení advokáta podání ústavní stížnosti zpochybňující právě v ní vyslovený právní názor.“ (podtržení bylo přidáno)

21. Smyslem § 18c odst. 5 zákona o advokacii je zamezit situacím, kdy by u žadatelů docházelo k bezplatnému určování advokátů, jejichž právní služby jsou podle § 23 odst. 3 téhož zákona hrazeny státem, třebaže již od počátku zahájení řízení před žalovanou by bylo zřejmé, že žadatel nemůže být vzhledem ke svému procesnímu záměru ve věci úspěšný. Má se tak jednat o úvahu ryze formálního charakteru, které nepředchází hlubší zvažování okolností případu, pro jehož účely je právní služba žadatelem poptávána.
22. Soud má za to, že předseda žalované v nyní posuzované věci svůj závěr o zjevně bezdůvodném uplatňování práva žalobcem opřel o relevantní a naprosto srozumitelné důvody. Vycházel z konkrétních skutkových okolností týkajících se žalobcovy žádosti a oprávněně dospěl k závěru, že jsou dány důvody, proč je nutné ústavní stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025 sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025 vyhodnotit jako zjevně bezdůvodné uplatňování (nebo bránění) práva ve smyslu § 18c odst. 5 věty třetí zákona o advokacii.
23. Z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, z něhož předseda žalované při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel, je zřejmé, že soudní exekutor usnesením rozhodoval o odmítnutí návrhů žalobce na odklad exekuce a na ustanovení zástupce za situace, kdy již bylo exekuční řízení skončeno v důsledku předchozí dobrovolné úhrady vymáhané částky ze strany žalobce. Této situace si žalobce nepochybně musel být vědom, a přesto v žalobě nevznesl žádný relevantní argument, jímž by zpochybnil naprosto logické závěry Krajského soudu v Plzni, že pokud jde o návrh na odklad provedení exekuce, není s ohledem na provedení (skončení) exekuce na místě její provedení odkládat, a že v exekučním řízení skončeném pro dobrovolné plnění žalobcem se již nelze důvodně domáhat čehokoliv, k čemu by žalobci musel být ustanovován zástupce. Nesprávnost závěrů Krajského soudu v Plzni žalobce poprvé namítl až při jednání před soudem. K těmto jeho opožděným námitkám, jež byly uplatněny dávno po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.) soud přihlížet nemohl.
24. Předseda žalované v napadeném rozhodnutí přílehavě poukázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž spory o ustanovení zástupce až na výjimky nedosahují intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod, přestože se jejich výsledek může dotknout některého z účastníků řízení. Rozhodnutí o splnění zákonem stanovených podmínek pro osvobození od soudních poplatků či ustanovení zástupce spadají zásadně do rozhodovací sféry obecných soudů, a proto zpravidla nemohou být předmětem ústavní ochrany (viz usnesení ze dne 9. 1. 2018 sp. zn. II. ÚS 3665/17).

25. Možnost úspěšného napadení předmětného usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025 sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025 ústavní stížností vylučuje i samotný předmět exekučního řízení, kterým byla jistina ve výši 2 565 Kč (včetně příslušenství a náhrady všech nákladů exekuce vymáhaná částka činila celkem 9 814 Kč). Ústavní soud se k přezkumu ve věcech týkajících se tzv. bagatelních částek vyjadřuje konstantně, přičemž na řadu jeho rozhodnutí odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí též předseda žalované. Kupříkladu z právní věty nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3502/20 plyne, že *„(j)de-li v ústavní stížnosti o věc s tzv. bagatelní částkou, zakládá to (bez dalšího) důvod pro posouzení ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné, neprovázejí-li posuzovanou věc takové (mimořádné) okolnosti, které ji naopak co do ústavní roviny významnou činí [viz náleze ze dne 10. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3725/13 (N 55/73 SbNU 89)]. Je především na stěžovateli, aby v ústavní stížnosti vysvětlil (a případně doložil), proč věc přes tzv. bagatelnost částky vyvolává v jeho právní sféře ústavněprávně relevantní újmu.“* Žádnou takovou mimořádnou okolnost však žalobce v žádosti o určení advokáta ani v rámci žaloby neuvedl a tyto nevyplývají ani z konkrétních okolností případu (tedy zejména z toho, že žalobce uplatňoval nepatřičné návrhy na odklad exekuce a na ustanovení zástupce v rámci již skončeného exekučního řízení).
26. Právní názor Ústavního soudu o zjevné neopodstatněnosti ústavních stížností týkajících se tzv. bagatelních věcí sám o sobě vylučuje, že by žalobcova ústavní stížnost směřující usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025 sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025 mohla být shledána důvodnou.
27. Soud považuje za nutné opětovně zdůraznit, že žalobce v žalobě věcně nenapadl konkrétní důvody, pro které předseda žalované vyhodnotil ústavní stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025 sp. zn. 64 Co 279/2025, 64 Co 280/2025 jako zjevně bezúspěšnou. Namítl pouze, že úvahy předsedy žalované jsou irelevantní, protože vycházejí ze zcela jiných soudních řízení, a že jeho vlastní právní názor takové zhodnocení nemůže dostatečně odůvodnit, neboť žalovaná není soudem. Žalobce tedy neuvedl nic, čím by fakticky zpochybnil skutečnosti uváděné Krajským soudem v Plzni ve výše zmíněném rozhodnutí, z nichž při posouzení žádosti vycházel i předseda žalované, tedy že před podáním odvolání proti usnesení soudního exekutora dobrovolně uhradil exekučně vymáhanou pohledávku včetně příslušenství, a sám tak způsobil skončení exekučního řízení, které se nadto týkalo bagatelní částky. Tato skutková zjištění se zcela nepochybně týkají soudního řízení, jehož účastníkem byl žalobce, a nikoliv „zcela jiných soudních řízení.“
28. Pokud by soud přisvědčil názoru žalobce, že předseda žalované nemůže předběžně posuzovat úspěšnost jeho ústavní stížnosti, neboť Česká advokátní komora není soudem, a nemůže přitom odkazovat na jiné precedентní případy řešené dříve Ústavním soudem, neboť jsou od případu žalobce odlišné, popřel by tím dikci § 18c odst. 5 věty třetí zákona o advokacii, z něhož jednoznačně vyplývá oprávnění žalované posoudit žádost o určení advokáta i z toho pohledu, zda se ve skutečnosti nejedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva. Stručně řečeno, zákon o advokacii takové posouzení od žalované výslovně vyžaduje.
29. Druhý důvod neurčení advokáta žalobci, jenž spočívá v nedostatečném prokázání příjmových a majetkových poměrů žalobce ve smyslu § 18c odst. 5 věty první zákona o advokacii, žalobce v žalobě napadl pouze v rozsahu dílčího závěru předsedy žalované o míře jeho pracovní (ne)schopnosti. Ostatní výtky předsedy žalované (tedy že žalobce nedoložil aktuální evidenci své osoby na úřadu práce, neprokázal, že jím označené výdajové položky

ve výpisech z bankovního účtu jeho přítelkyně se skutečně vztahují k jeho osobě a nedoložil ani tvrzené výdaje za energie, půjčky od přítelkyně a rodičů a celkové dlužné výživné), žalobce ničím nezpochybil. Zbytek jeho žalobní argumentace se totiž týká pouze obecně toho, zda měl být ze strany žalované vyzván k dalšímu doplnění své žádosti, pokud v ní žalovaná něco postrádala.

30. Žalobce v daném kontextu namítl, že kdyby žalovaná splnila svou poučovací povinnost, mohl vše dotvrdit a doložit. K tomu soud podotýká, že žádná taková poučovací povinnost žalované či jejího předsedy (ohledně v napadeném rozhodnutí vytčených nedostatků žádosti) z právních předpisů nevyplývá. Pokud jde o postup k odstranění nedostatků podání upravený v § 37 odst. 3, resp. 45 odst. 2 správního řádu, ten se s ohledem na § 55a odst. 1 zákona o advokacii v řízení dle § 18c téhož zákona nepoužije. Poučovací povinnost v tomto směru nelze dovodit ani z § 4 odst. 2 správního řádu, jelikož ten se vztahuje na poučení o procesních právech a povinnostech a nikoli na poskytnutí návodu, jak má žadatel žádost doplnit, aby s ní byl u správního orgánu úspěšný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214). Pokud tedy žalovaná ohledně jí shledaných nedostatků žádosti (či jejích příloh) žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzvala k jejich „nápravě“ či v tomto smyslu nepoučila, nepředstavuje to nezákonnost (ani neústavnost) napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28).
31. I kdyby soud dospěl k závěru, že žalobce přílohami žádosti dostatečně doložil, že je vzhledem ke svému zdravotnímu omezení neschopen jakékoliv práce, ostatní zjištění předsedy žalované týkající se nedoložení toho, že je aktuálně evidován na úřadu práce, neprokázání vztahu označených výdajových položek ve výpisech z bankovního účtu žalobcovy přítelkyně k jeho osobě a nedoložení tvrzených výdajů za energie, půjček od přítelkyně a rodičů a celkového dlužného výživného, k nimž se žalobce nijak nevyjádřil, by sama o sobě postačovala k závěru o tom, že žalobce při podání žádosti dostatečně neprokázal, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují bezplatné určení advokáta. I tento druhý dílčí důvod uváděný předsedou žalované tak ob stojí. Soud pouze na okraj dodává, že konstatování předsedy žalované, že žalobcova pracovní schopnost poklesla o 35 % (z čehož logicky plyne, že ve zbývajících částech je zachována), má náležitou oporu v žalobcem předloženém rozhodnutí ČSSZ ze dne 25. 7. 2024 o výši žalobci přiznaného invalidního důchodu.
32. Námitky, že v napadeném rozhodnutí nebyl při hodnocení jeho majetkových poměrů zohledněn vliv vyhlášených exekucí a nebylo přihlédnuto k soudním rozhodnutím, která akceptovala jeho neutěšenou majetkovou situaci, uplatnil žalobce opožděně - tyto námitky poprvé zazněly až při ústním jednání před soudem. Ani k těmto námitkám proto soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nepřihlížel.
33. Lze uzavřít, že napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstálo ohledně obou důvodů, které předsedu žalované k jeho vydání vedly.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

35. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu